

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ז - חלק ז'

קונטרס 487

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

רסז

וזה ברור לכלנו שהמפעל הקדוש שלכם ימהר מאד מאד קץ הגאולה, וצרכתי פה איזה סכום קטן, פשוט להראות איך חשוב בעיני הדבר הזה ובעיני כל הצדיקים וכל הפמליא של מעלה.

ונא לשלח לי סט זהר הקדוש בחנם, ואני מקבל עלי בלי נדר ללמוד באפן יומי.

כתוב בספר הקדוש "שיחות הר"ן" מרבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א (אות ק"ח): "ידוע שלמוד הזהר מסגל מאד מאד. ודע, שעל ידי למוד הזהר נעשה חשק לכל מיני למודים של התורה הקדושה, והלשון של הזהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך".

למדים אנו מזה, שלמוד ספר הזהר הקדוש, הוא כלי גדול לקבל דרכו תורה ועבודת השם, ומי לא מחפש היום חשק ללמוד התורה והתעוררות לעבודת השם – ובפרט הצעירי צאן קדשים לחנך אותם לחשקות התורה ויראת שמים ומדות טובות, הוא דרך טוב ומועיל, לחנך אותם ללמוד הרבה בספר הזהר הקדוש, ועל ידי זה יזכו בנקל לחשקות התורה לכל מיני למודים של התורה הקדושה, כי אין לנו שיוור רק התורה הזאת, ויתעורר לבם פאש להבת שלהבת לעבודת השם יתברך.

כן יעזר השם לכם לפעל גדולות ונצורות בענין הפצת למוד ספר הזהר הקדוש – ובזכות זה, ישפיע לכם השם יתברך שפע ורב טוב.

הק' שמואל נתנאל בלום

נכד כ"ק הגאון הקדוש מקאשוי זיע"א

פה עיר הקדוש בית שמש תובב"א

נב. וישר כח לכם על העלונים היפים שראיתי בבית הכנסת "נחלת חן"

ברסלב, פה ברמת בית שמש ב'.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב מב -

בְּסִיעָתָא דְשָׁמַיָא - כְּבוֹד הַעֲסָקָנִים שֶׁל מִפְעַל הַזֶּהר הַעוֹלָמִי שְׁיַחֲיוּ -
שְׁלוֹם וּבִרְכָה!

בְּהַמְשָׁךְ לְשִׁיחַתְנוּ הַטְּלֶפוֹנִית, נָא לְשַׁלַּח בְּדַאָר 100 סְפָרִים תִּקּוּנֵי הַזֶּהר,
עֲבוּר:

א. ק. - ראשון לציון

בְּתוֹדָה וּבִבְרָכָה.

- מכתב מג -

בְּסִיעָתָא דְשָׁמַיָא - לְכַבּוֹד הַמִּפְעַל הַקְּדוֹשׁ וְהַיְקָר שֶׁבִּיְקָרִים לְקָרוֹב
הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים, "מִפְעַל הַזֶּהר הַעוֹלָמִי".

מֵה מְאֹד שְׂמַחְתִּי לְקָרָא עַל הַמִּפְעַל הָאֲדִיר שֶׁלָּכֶם לִפְנֵי כְּחֻדָּשִׁים בְּעֵלוֹן
מִסְפָּר 6, וְשִׂמַּחְתִּי שְׂמַחַה גְּדוֹלָה וְאַחַר כֵּךְ זְכִיתִי לְקָרָא גַם אֶת עֵלוֹן 10
וְעֵלוֹן 11, וְשִׂמַּחְתִּי לְרֹאוֹת בְּעֵלוֹן 10 שֶׁהוֹצֵאתֶם אֶת הַסֵּפֶר שְׁאִין לְתַאֵר אֶת
שְׁבָחוֹ, סֵפֶר אוֹר הַזֶּהר וּבוֹ מְאֻמְרִים מְגֹדְלֵי הַסִּפְרָדִים וְהַחֲסִידִים.

[בְּיָדֵי כַּמָּה מְאֻמְרִים שֶׁל גְּדוֹלֵי הַלִּיטָאִים בְּחִשְׁבוֹת לַמּוֹד הַזֶּהר,

וּכְבֵר הָרְאִיתִי אוֹתָם לְדוֹדֵי הַרֵב בְּנֵיהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א, וְשִׂמַּח מְאֹד. וּבְלִי
נֶדֶר אֲשַׁלַּח לָכֶם אוֹתָם בְּקָרוֹב].

וְכֵן רְאִיתִי בְּעֵלוֹן הַנִּ"ל שֶׁאַתֶּם מַחְלֻקִים אֶת הַסֵּפֶר חֲנָם לִישִׁבוֹת וּלְכָל
לוֹמְדֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וּבִרְצוֹנִי לְהוֹדִיעְכֶם שֶׁבְרוּךְ הַשֵּׁם בִּישִׁיבְתֶּנּוּ, "יִשִּׁיבַת
בְּאֵר יְהוּדָה" הַגְּדוֹלָה בְּאֵזוֹר "בֵּר אֵילָן" יְרוּשָׁלַיִם, יֵשׁ הַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה
מְאֹד לְלַמּוֹד וּגְרֵסַת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וּבְרוּךְ הַשֵּׁם חֲלָקוּ כִּי-40 סְטִים שֶׁל
הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ 70 חֲלָקִים לְבַחֲוִרִים שֶׁקִּבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְגַמְרוּ תוֹךְ שְׁנָה
שְׁנַתִּים, וּבְרוּךְ הַשֵּׁם חֲלָקִים הוֹלְכִים לְגַמְרוּ וְחֲלָקִים בְּאֻמְצַע וְחֲלָקִים

אמר, אם לשם זה באתם אלי - שבו, שהרי היום הסתפלתני, שיחזר הכל פנים בפנים לשרות. ואם לתורה באתם - שבו לפני. אמרו לו, לכל באנו לפני מורנו, ושתמט אחד מאתנו לבשר לאחינו שאר החברים, ואנו נשב לפני מורנו.

עד שהיו הולכים, פתח ואמר, (שיר א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אמרה פנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: שחורה אני בגלות, ונאווה אני במצוות התורה. שאף על פי שישאל בגלות, אין עוזבים אותם. כאהלי קדר, שאותם בני קטורה (הרים) שמקדמים פניהם תמיד, ועם כל זה - פיריעות שלמה, כאותו מראה השמים לטהר, שכתוב (תהלים קד) נוטה שמים פיריעה.

אל תראני שאני שחרחרת. מה הטעם (אני שחרחרת משום שזפתני) אל תראני? משום שאני שחרחרת. שזפתני השמש, שלא הסתפל עלי השמש להאיר לי כראוי, ומה ישאל אומרים? בני אמי נחרו בי. מי הם אותם בני אמי? אלו הממנים הגדולים המגנים על שאר העמים.

דבר אחר, בני אמי ממש, כמו שנאמר (איכה ב) השליף משמים ארץ וגו'. וכשהשליף משמים ארץ, שמני נטרה את הכרמים. מה הטעם? שפרמי שלי לא נטרתי. ושנינו, בני אמי ודאי הספיקו עלי, כלומר, כשסרה ארץ משמים, כמו שבארנו, שכתוב (שמות ב) ותתצב אחתו מרחק.

וכאן נאמר ודאי, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. ובהם בארנו (ובאן בארנו), גם יחד, כיון שכתוב גם, להכליל כל אותם

אתיתון גבאי תיבו. דהאי יומא אסתפלנא, דיתהדר כלא למשרי אנפין באנפין. ואי לאורייתא אתיתון, שרו גבאי. אמרו ליה, לכלא, קא אתינא לגבי דמר, ושתמיט חד מינן, לבשרא לאחנא, שאר חבריאי, ואנן נתיב לקמיה דמר.

עד דהוו אזלי, פתח ואמר, (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אמרה כנסת ישראל קמי קדשא בריך הוא, שחורה אני בגלותא, ונאווה אני בפקודי אורייתא, דאף על גב דישראל בגלותא לא שבקי לון. כאהלי קדר, דאינון בני קטורה (כ"א טוריא), דאתקדרו אנפיהו תדירא, ועם כל דא כיריעות שלמה, כההוא חיזו שמיא למדפי, דכתיב, (תהלים קד) נוטה שמים פיריעה.

אל תראוני שאני שחרחרת. מאי טעמא (כ"א) אני שחרחרת בגין שזפתני) אל תראוני, בגין שאני שחרחרת. שזפתני השמש, דלא אסתפל בי שמשא, לאנהרא לי כדקא יאות. ישראל מה אינון אמרין. בני אמי נחרו בי. מאן אינון בני אמי, אלין רברבין ממנן תריסין על שאר עמין. דבר אחר, בני אמי ממש. כמה דאת אמר, (איכה ב) השליף משמים ארץ וגו'. וכד

השליף משמים ארץ, שמוני נוטרה את הכרמים. מאי טעמא. בגין דכרמי שלי לא נטרתי. ותנינן, בני אמי ודאי אסתפמו עלי, כלומר, פד אתעדי ארץ, משמים, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחק.

והכא אתמר ודאי, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. ובהו אוקימנא (נ"א) והכא אוקימנא, גם יחד. כמה דאת אמר (ויקרא כו) כמו שנאמר (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם, שבת אחים בכלל,

שְׁלַמְעֵלָה, שְׁכַל הַשְּׁלֹטוֹן נִמְצָא
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם.

דָּבָר אַחֵר הֵנָּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים
וּגו' - אֵלּוּ אוֹתָם הַחֲבָרִים בְּשִׁעָה
שֶׁהֵם יוֹשְׁבִים כְּאֶחָד וְלֹא נִפְרָדִים
זֶה מִזֶּה, בְּהִתְחַלְתֵּה הֵם נִרְאִים
אֲנָשִׁים עוֹרְכֵי קֶרֶב שְׂרוּצִים לְהֵרֵג
זֶה אֶת זֶה. אַחֵר כִּף חוֹזְרִים
לְאַהֲבָה וְאַחֲוָה. מֵה אוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא? הֵנָּה מֵה טוֹב וּמֵה
נְעִים שְׁכַת אַחִים גַּם יַחַד. גַּם -
לְהַכְלִיל עִמָּהֶם שְׂכִינָה. וְלֹא עוֹד,
אֵלּא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַשֵּׁב
לְדַבְּרֵיהֶם, וַיֵּשׁ לוֹ נִחַת וְשִׂמְחָה
בָּהֶם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (מֵלֹאכִי א) אֲז
נִדְּבָרוּ 'רְאִי ה' אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ
וַיִּקְשֹׁב ה' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר
זְכָרוֹן לְפָנָיו וּגו'.

וְאַתָּם הַחֲבָרִים שֶׁל פֶּאן, כְּמוֹ
שֶׁהֵייתֶם בְּחִבְיֹת וְאַהֲבָה מִקִּדְּם
לְכֹן, כִּף גַּם מִכָּאן וְהִלָּאָה לֹא
תִפְרְדוּ זֶה מִזֶּה, עַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא יִשְׂמַח עִמָּכֶם, יִקְרָא
עֲלֵיכֶם שְׁלוֹם, וַיִּמְצָא בְּגִלְלָכֶם
שְׁלוֹם בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב, (תְּהִלִּים
קכב) לְמַעַן אַחִי וְרֵעִי אֲדַבְּרָה נָא
שְׁלוֹם בְּךָ.

הִרְבּוּ. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, הִגִּיעוּ
לְבֵית רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֵאִיר. יֵצָא רַבִּי
פִּנְחָס וַיִּשְׁקוּ. אָמַר, זְכִיתִי לְנִשְׁק
אֶת הַשְּׂכִינָה. אֲשַׁרִּי חֲלָקִי. תִּשְׁקֵן
לָהֶם מִצְעֵי מִטּוֹת בְּקִשְׁרֵי קְלִיעָה.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַתּוֹרָה לֹא
צְרִיכָה בְּךָ. הַעֲבִיר אוֹתָם, וַיִּשְׁבּוּ.
אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, טָרָם שְׂנֹאכַל
נִשְׁמַע מִבְּעַל הַתּוֹרָה דָּבָר, שֶׁהָרִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל דְּבָרָיו הֵם בְּגִלְלָה,
הוּא אִישׁ שְׁלֹא פּוֹחֵד מִמְּעֵלָה
וּמִמְּטָה לֹמַר אוֹתָם. לֹא פּוֹחֵד
מִמְּעֵלָה, שֶׁהָרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
הַסִּפִּים עַל יְדוֹ. וְלֹא פּוֹחֵד מִמְּטָה,
כְּמוֹ אֲרִיָּה שְׁלֹא פּוֹחֵד מִבְּנֵי

וְאָף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם, שְׁכַת אַחִים בְּכֻלָּל, בִּינוֹן
דְּכַתִּיב, גַּם, לְאַכְלִלָא כָּל אֵינוֹן דְּלַעֲיָלָא, דְּכָל
שׁוֹלְטָנוּתָא בְּהוּא אַתְר אַשְׁתַּכַּח.

דָּבָר אַחֵר. הֵנָּה מֵה טוֹב וּמֵה נְעִים וּגו'. אֲלִין
אֵינוֹן חֲבָרִיָּא, בְּשִׁעָתָא דְּאֵינוֹן יַתְבִּין
כְּפִדָּא, וְלֹא מִתְפָּרְשֵׁן דָּא מִן דָּא. בְּקִדְמִיתָא
אִתְחַזְזוֹן גּוֹבְרֵי מְגִיחֵי קְרָבָא, דְּבָעוּ לְקַטְלָא דָּא
לְדָא. לְבַתָּר, אִתְהַדְּרוּ בְּרַחֲמֵימוֹתָא דְּאַחֲוָה.
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵהוּ אוֹמֵר, הֵנָּה מֵה טוֹב
וּמֵה נְעִים שְׁכַת אַחִים גַּם יַחַד. גַּם, לְאַכְלִלָא
עִמָּהוֹן שְׂכִינָתָא. וְלֹא עוֹד, אֵלּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אָצִית לְמַלּוּלֵייהוּ, וַנִּיחָא לִיהּ וַחֲדֵי בְּהוּ.
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (מֵלֹאכִי א) אֲז נִדְּבָרוּ יְרֵאִי יְי'
אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב יְי' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר
זְכָרוֹן לְפָנָיו וּגו'.

וְאַתָּוֹן חֲבָרִיָּא דְּהָכָא, כְּמָה דְּהוּיִתּוֹן
בְּחִבְיֹתָא בְּרַחֲמֵימוֹתָא, מְקַדְמַת דְּנָא,
הָכִי נָמִי, מִכָּאן וְהִלָּאָה לֹא תִתְפָּרְשׁוֹן דָּא מִן
דָּא, עַד דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדֵי עִמָּכוֹן, וַיִּקְרִי
עֲלֵיכוֹן שְׁלָם. וַיִּשְׁתַּכַּח בְּגִינֵיכוֹן שְׁלָמָא
בְּעֲלָמָא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים קכב) לְמַעַן אַחִי
וְרֵעִי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ.

אֲזָלוּ. עַד דְּהוּוּ אֲזָלִי, מְטוּ לְבִי רַבִּי פִּנְחָס בֶּן
יֵאִיר. נִפְק רַבִּי פִּנְחָס, וַנִּשְׁקִיָּה. אָמַר,
זְכִינָא לְנִשְׁקָא שְׂכִינָתָא. זַכָּאָה חוּלְקֵי אַתְקִין
לְהוּ טִיקְלֵי דְּעָרְסִי, קַפְטוּרֵי דְּקִילְטָא. אָמַר
רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲוִרִיתָא לֹא בְּעֵי הָכִי, אַעֲפֹר
לְהוֹן, וְיַתִּיבּוּ. אָמַר רַבִּי פִּנְחָס, עַד לֹא נִיכּוּל,
נִשְׁמַע מִמְּאָרִיָּה דְּאֲוִרִיתָא מְלָה. דְּהָא רַבִּי
שְׁמַעוֹן כָּל מְלוּי בְּאַתְגְּלִיָּא אֵינוֹן, אִיְהוּ גְבִרָא
דְּלֹא דְּחִיל מְעִילָא וְתַתָּא, לְמִימַר לוֹן, לֹא דְּחִיל
מְעִילָא, דְּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַסְתַּפֵּס (ד' ט')

וְיָהּ, לֹא דְּחִיל מִתַּתָּא, כְּפִאָרִיָּה דְּלֹא דְּחִיל מִבְּנֵי עֵנָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן

הצאן. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, עמד במקומך ואמר דבר חדש אל רבי פנחס ושאר החברים.

קם רבי אלעזר, פתח ואמר, וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. בפסוק הזה יש להסתפל, שנראה שהוא מיתר, שהרי כתוב אחרי, ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך. מפאן ראשית הפרשה, הפסוק הזה שלמעלה מה הוא, שכתוב וידבר ה' אל משה? מה הוא שאמר לו, ואחר כך ויאמר ה' אל משה?

א"ל בשעה שהקדוש ברוך הוא נתן קטרת בשמים לאהרן, רצה שלא ישפמש בו בחייו אדם אחר. מה הטעם? משום שאהרן מרבה שלום בעולם. אמר לו הקדוש ברוך הוא: אתה רוצה להרבות שלום בעולם - על ידך ירבה שלום למעלה, הרי קטרת הבשמים תהיה מסורה בידיך מפאן והלאה, ובחייך לא ישפמש בה אדם אחר. נדב ואביהו הקדימו בחיי אביהם להקריב מה שלא נמסר להם, ודבר זה גרם להם שטעו בו.

ושנינו, משה היה מהרהר מה גרם להם את הטעות הזו, והיה עצוב. מה פתוב? וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן. ומה אמר לו? בקרבכם לפני ה' וימתו. בקרבתם לא כתוב, אלא בקרבכם. אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: זה גרם להם - שדחקו את השעיה בחיי אביהם וטעו בה, והיגו מה שכתוב אשר לא צוה אותם. אותם לא צוה, אבל לאהרן צוה. ומה שני בני אהרן, על שדחקו את השעיה בחיי אביהם גרמו לעצמם כל כך - אני כלפי אבא ורבי פנחס ושאר החברים על אחת כמה וכמה. בא

לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך, ואימא מלה חדתא, לגבי דרבי פנחס ושאר חברי.

קם רבי אלעזר פתח ואמר, וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. האי קרא אית לאסתפלא ביה, דאתחזי דיתירא איהו. דהא כתיב בתריה, ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך. מפאן שירותא דפרשתא, האי קרא דלעילא, מאי הוא, דכתיב, וידבר ה' אל משה. מאי הוא דאמר ליה, ולבתר ויאמר ה' אל משה.

א"ל בשעתא דקודשא בריך הוא יהב קטרת בוסמין לאהרן, בעא, דלא ישפמש ביה בחייו בר נש אחרא. מאי טעמא. בגין דאהרן אסגי שלמא בעלמא. אמר ליה קדשא בריך הוא, את בעי לאסגאה שלמא בעלמא, על ידך יסגי שלמא לעילא, הא קטרת בוסמין, יהא מסור בידיך מפאן ולהלאה, ובחייך לא ישפמש ביה בר נש אחרא. נדב ואביהו הקדימו בחיי דאבוהון, לאקרבא מה דלא אתמסר להו. ומלה דא, גרים להון דטעו ביה. ותאנא, משה הוה מהרהר, מאן גרם לון טעותא דא, והוה עצוב. מה כתיב, וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן. ומה אמר ליה, בקרבכם לפני ה' וימתו. בקרבתם לא כתוב, אלא בקרבכם. אמר ליה קדשא בריך הוא למשה, דא גרמא להו, דדחקו שעתא בחיי אבוהון, וטעו בה, והיינו דכתיב, (ויקרא י) אשר לא צוה אותם, אותם לא צוה, אבל לאהרן צוה. ומה תרין בני אהרן, על דדחקו שעתא בחיי אבוהון גרמו לגרמיהו כל כך, אנא לגבי אבא ורבי פנחס ושאר חברי, על אחת

כמה וכמה. אתא רבי פנחס נשקיה וברכיה. רבי שמעון פתח ואמר, (שיר השירים ג) הנה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה וגו'.

הנה מטתו של שלמה, מאי מטתו. דא כרסי (נ"א ערסא) יקרא דמלפא, דכתיב ביה, (משלי לא) בטח בה לב בעלה. של שלמה, מלפא די שלמא כלא דיליה הוא. ששים גבורים סביב לה, דאתאחדן בסטרהא מדינא קשיא, ואקרון, שתין פולסי דנורא, (ס"א שתינ סוינין זיני קשיין) דההוא נער, אתלבש בהו.

מימיניה, שנא דחרבא תקיפא, משמאליה גומרי דנורא תקיפא, דמתאחדא בגליפוי (ס"א בקליפוי), בשבעין אלף להטי נורא דאכלא, ואינון שתין מזייני זיוני קשיין, מאינון גבורן תקיפן, דההיא גבורה עלאה דקודשא ברין הוא. הדא הוא דכתיב מגבורי ישראל.

ותאנא, בהאי ערסא, מה כתיב בה, ותקם בעוד לילה, פד ינקא מסטרא דימינא (ס"א מסטרא דדינא). ותתן טרף לביתה. מאי טרף, כמה דאת אמר (מכה ה) וטרף ואין מציל. הדא הוא דכתיב פלם אחוזי חרב מלמדי מלחמה, זמינין בכל אתר למעבד דינא, ואקרון מארי דיבכא ויללה.

איש חרבו על ירכו. כמה דאת אמר, (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור. מפחד בלילות. הא אוקמוה, מפחדה דגיהנם וכיו' אבל מפחד בלילות, פל דא מאן אתר נטלין, מפחד, מההוא אתר דאקרי פחד, כמה דאת אמר (בראשית לא) ופחד יצחק היה לי. וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. בלילות, בלילות, בזמנין דאינון מתפקדין למעבד דינא.

ותאנא, כתיב (משלי לא) זממה שדה ותקחהו.

רבי פנחס, נשקו וברכו. רבי שמעון פתח ואמר, (שיר ג) הנה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה וגו'. הנה מטתו של שלמה, מי זו מטתו? זהו כפא (מטת) הכבוד של המלך, שכתוב בו (משלי לא) בטח בה לב בעלה. של שלמה, המלך שכל השלום שלו הוא. ששים גבורים סביב לה, שנאחזים בצדיה מן הדין הקשה, ונקראים ששים מכות של אש (ששים מזינים בכלי זין קשים) שאותו נער מתלבש בהם.

מימינו שנינות החרב הקשה, משמאלו גחלי אש חזקה שאחזיה בתקיקותיו (במקלותיו) בשבעים אלף להטי אש אוכלת, והם ששים מזינים בכלי זין קשים מאותן גבורות תקיפות של אותה גבורה עליינה של הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב מגברי ישראל. ורמזנו, במטה היו מה כתוב בה? ותקם בעוד לילה, כאשר יונקת מצד הימין (מצד הדין). ותתן טרף לביתה. מה הטרף? כמו שנאמר (מכה ה) וטרף ואין מציל. זהו שכתוב פלם אחוזי חרב מלמדי מלחמה, זמינים בכל מקום לעשות דין, ונקראים בעלי יבכה ויללה.

איש חרבו על ירכו, כמו שנאמר (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור. מפחד בלילות, הרי פרוהה מפחדה של גיהנם וכיו'. אבל מפחד בלילות, פלומר, את כל זה מאיזה מקום לוקחים? מפחד, מאותו מקום שנקרא פחד, כמו שנאמר (בראשית לא) ופחד יצחק היה לי. וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. בלילות, בזמנים שהם מנו לעשות דין.

ורמזנו, כתוב (משלי לא) זממה שדה ותקחהו. זהו שכתוב (איוב מ) וכל חית השדה ישחקו שם.

ועל זה כתוב, (תהלים קד) זה היום גדול ורחב ימים וגו' שם אַנְיֹת יְהִלְכוּן וגו', כמו שְׁנֵאמַר (משלי לא) היתה כְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר מִמְּרַחֵק תָּבִיא לַחֲמָה. מִמְּרַחֵק וְדָאֵי. מֵרֵאשׁ הַמַּח, וּמִמְעֵלָה שֶׁל הָרֵאשׁ, תָּבִיא לַחֲמָה, עַל יְדֵי הַצְדִיק כְּשִׁמְזוֹדָגִים כְּאֶחָד, אֲזִי שִׁמְחָה בְּכֹל. זֶהוּ שִׁכְתוּב לְוַיִּתֵּן זֶה יצרת לשחק בו.

דְּמַדְנֵי, אֶלְף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת בְּעֵלֵי מַגְנִים בְּעֵלֵי הַשְּׁלֹטוֹן נֶאֱחָזִים מִהַצֵּד הַזֶּה, שֶׁהֵם גְּבוּרִים. בְּיַד אוֹתוֹ שְׁנֵקְרָא נְעַר אַרְבַּעַה מִפְתָּחוֹת גְּדוֹלִים. תְּנִינִים שֶׁהוֹלְכִים תַּחַת הַסְּפִינָה שֶׁל הַיָּם הַגְּדוֹל הַזֶּה לְאַרְבַּע זְוִיּוֹת. זֶה הוֹלֵךְ לְצַד זֶה, וְזֶה הוֹלֵךְ לְצַד זֶה, וְכָף כָּלֵם. אַרְבַּעַה מֵרֵאוֹת שֶׁל פָּנִים נִרְאִים בָּהֶם, וּכְשֶׁנֶּכְלָלִים כְּאֶחָד, כְּתוּב (יחזקאל א) וְדַמּוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם, פְּנֵיהֶם שֶׁל כָּלֵם. פְּנִיִם גְּדוֹלִים וּפְנִיִם קָטָנִים כְּלוּלִים כְּאֶחָד לְמַעַלָּה, שְׁנַיִם עוֹלָיִם וּמְשׁוֹטְטִים, וּשְׁתֵּי מַגְרָפוֹת בְּיַדֵיהֶם. אֶלְף הַיָּם עוֹלָיִם וְנֶכְנְסִים (אלו מְכֻסִּים נִכְנְסִים וְעוֹלָיִם) בְּכֹל יוֹם מִהֶשְׁקָאֵת אוֹתוֹ הַיָּם, אַחַר כֶּף נְעַקְרִים מִמֶּנָּה וְעוֹלָיִם לִים אַחַר. אִין חֶשְׁבוֹן לְאוֹתָם הַנֶּאֱחָזִים בְּשַׁעֲרוֹתֶיהָ, שְׁנַיִם בָּנִים יוֹנְקִים כֹּל יוֹם, שְׁנֵקְרָאִים מְרַגְלֵי הָאֶרֶץ. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל סִפְרָא דְצִנְעוֹתָא, שִׁכְתוּב (יהושע ב) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹנָן מִן הַשְּׁטִים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מְרַגְלִים חֲרַשׁ לֵאמֹר. וְאֵלּוּ יוֹנְקִים מִתַּחַת צִדְדֵי אֵיבְרֵיהָ. שְׁתֵּי בָנוֹת תַּחַת רַגְלֶיהָ, (ואלו יוֹנְקִים מִצַּד אֵבְרָהֶם, שְׁתֵּי בָנוֹת בַּתחִתִּיהָ) וְעַל זֶה כְּתוּב (בראשית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בָּנוֹת הָאָדָם. וְאֵלּוּ נֶאֱחָזִים בְּעֵלֵי (בצפּרני) אוֹתָהּ מִטָּה, וְזֶהוּ שְׁשֵׁנִינוּ, שִׁכְתוּב (מלכים-א) אֲזַ תְּבַאֲנָה שְׁתַּיִם נָשִׁים זָנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ. אֲזַ תְּבַאֲנָה, וְלֹא

הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב מ) וְכָל חַיַּת הַשָּׂדֶה יִשְׁחָקוּ שָׁם. וְעַל דָּא כְתִיב, (תהלים קד) זֶה הַיָּם גְּדוֹל וְרַחֵב יְדִים וְגו' שָׁם אַנְיֹת יְהִלְכוּן וגו' כְּמָה דְאֵת אָמַר. (משלי לא) הִיְתָה כְּאֲנִיּוֹת סוֹחֵר מִמְּרַחֵק תָּבִיא לַחֲמָה. מִמְּרַחֵק וְדָאֵי. מֵרֵאשׁא דְמוֹחָא, וּמִמְעֵילָא דְרִישָׁא, תָּבִיא לַחֲמָה. עַל יְדֵא דְצְדִיק, כַּד מְזוֹדָגֵן כַּחַד, כְּדִין חִידוֹ כְּכֹלֵא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, לְוַיִּתֵּן זֶה יצרת לשחק בו.

הָאֲנָא, אֶלְף וְחֲמֵשׁ מֵאָה, מֵאֵרִי תְרִיסִין, מֵאֵרִי דְשׁוֹלְטָנוֹתָא, אֲתֵאֲחָדֵן מֵהָאֵי סִטְרָא, דְאֵינּוֹן גִּיבְרִין. בִּידוּי דֵּהוּא דְאֶקְרִי נְעַר, אַרְבַּע מִפְתָּחִין רַבְרָבִין. תְּנִינֵיא אֲזִלִין תַּחַת סְפִינָה, דֵּהָאֵי (דק"ס ע"ב) יִמָּא רְבָא, לְאַרְבַּע זְוִיִין. דָּא אֲזִיל לְסִטְרָא דָּא, וְדָא אֲזִיל לְסִטְרָא דָּא. וְכֵן כְּלָהוּ. אַרְבַּע חִיזוּ דְאֲנַפִּין אֲתַחַזְיִין בְּהוּ, וְכַד אֲתַפְּלִילֵן בַּחַד, כְּתִיב, (יחזקאל א) וְדַמּוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם, פְּנֵיהֶם דְכֹלֵא.

אֲפִי רַבְרָבִי, וְאֲפִי זוֹטְרִי, כְּלִילֵן כַּחַד לְעֵילָא, תְרִי סִלְקִין וְשֵׁאֲטִין, וְתַרִין מַגְרוֹפִין בְּיַדֵיהֶוּ. אֶלְף טוֹרִין סִלְקִין וְעֵאֲלִין (ס"א אֵלּוּ מִטְרִין עֵאֲלִין וְסִלְקִין) בְּכֹל יוֹמָא, מְשַׁקִּיו דֵּהוּא יִמָּא, לְבַתָּר, אֲתַעְקְרוּ מִנָּה, וְסִלְקִין לְיִמָּא אַחְרָא. לִית חֶשְׁבָּנָא לְאֵינּוֹן דְאֲתֵאֲחָדֵן בְּשַׁעֲרָהָ, תְרִין בָּנִין יוֹנְקִין כֹּל יוֹמָא, דְאֶקְרוּן מְאֵלְלֵי אַרְעָא. וְדָא הוּא רְזָא דְסִפְרָא דְצִנְעוֹתָא, דְכְתִיב, (יהושע ב) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹנָן מִן הַשְּׁטִים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מְרַגְלִים חֲרַשׁ לֵאמֹר. וְאֵלִין יוֹנְקִין מִתַּחַת סִטְרֵי אֵבְרָהָ, תְרִין בָּנוֹת בַּתחִתִּיהָ רַגְלֶהָ, (ס"א וְאֵלִין יִנְזוּן מִסִּטְרָא דְאֵבְרָהָ, תְרִין בָּנוֹת בַּתחִתִּיהָ) וְעַל דָּא כְתִיב, (בראשית ו) וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֵת בָּנוֹת הָאָדָם. וְאֵלִין מִתֵּאֲחָדֵן בְּטְרַפֵּי (ס"א כְּטוֹפְרֵי) דֵּהָיָא עֲרֶסָא, וְדָא הוּא דְתְנִינֵן, דְכְתִיב, (מלכים א) אֲזַ תְּבַאֲנָה שְׁתַּיִם נָשִׁים זָנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ. אֲזַ

מקדם לכן. ובזמן שישראל
למטה, מחזירים ערף מאחר
הקדוש ברוך הוא, מה כתוב?
(ישעיה ג) עמי נגשיו מעולל ונשים
משלו בו. ודאי.

ביר שמאל שבעים ענפים
שמגדלים בין דגי הים, פלם
אדמים פשוטה, ומעליהם ענף
אחד יותר אדם, זה עולה ויורד,
וכלם מתכסים בשערותיה.

בעל הלשון הרע, כשיורד הנחש,
נעשה מקפץ על ההרים מדלג על
הסלעים, עד שימצא טרף שאחזו
בצפרנים, ויאכל. אז שוכך,
וחזרת לשונו לטוב. אשריהם
ישראל שמזמנים לו טרפו. חזר
למקומו (לאחריו), ונקנס לנקב
תהום רבה.

בשעורים (עולה עולים) בעלי
הרמחים והחרבות, שאין להם
חשבון, סביב אותם ששים
עליונים שסביב המטה הזו, אלה
אלפים ורבוא רבבות עומדים
בכל צד של המטה הזו למעלה,
וממנה נזונים, פלם מלפניה וממנה

נזונים, פלם עובדים לה (לפניה) לעמדי.
מתחת לכלם יוצאים כמה אלה
ורבבות שאין להם חשבון,
ויורדים ומשוטטים בעולם, עד
שתקעים בעלי השופר
ומתכנסים, ואלה אחוזים בהמת
הצפרנים.

המטה הזו כוללת אותם. רגלי
המטה הזו אחוזים בארבעת
צדדי העולם, פלם נכללים בכלל
שנמצא למעלה ונמצא למטה,
בשמים ממעל ועל הארץ מתחת,
ועל זה כתוב הנה. מה זה הנה?
משום שמזמנת לכלם, למעלה
ולמטה. ורשומה המטה הזו
מהכל, ונקראת אדני", הרבון של
הכל, רשומה בין חילותיה.

משום כך הכהן צריך לכוון דברים
שלמעלה, ליחד את השם הקדוש

תבאנה, ולא מקדמת דנא, ובזמנא דישראל
לתתא, אהדרון קדל מבתר קדשא בריה הוא,
מאי כתיב, (ישעיה ג) עמי נגשיו מעולל ונשים
משלו בו. ודאי.

בירא שמאלא, שבועין ענפין, דמגדלין בין
נוני ימא, פלהו סומקי כוורדא. ועילא
מנהון, ענפא חד סומקא יתיר, דא סליק
ונחית. וכלהו אתחפין בשערהא.

מארי דלישנא בישא. פד נחית חויה. אתעביד
מקפץ על טורין, מדלגא על טנרי. עד
דלישפח טרפא, דאחיד בטופרי ויכול. פדין
שכיף, ואתחזר לישניה לטב. זפאין אינון
ישראל, דמזמנין ליה טרפיה. אהדר
לאתריה (כ"א לבתריה), עייל בנוקבא דתהומא
רפא.

כד (כ"א סליק סלקין) סלקין מארי דרומחין וסייפין,
דלית לון חשבנא, סותרנייהו דאינון שתין
עלאין, דסותרניה דהאי ערסא, אלה אלפין,
ורבוא רבוון, קיימין בכל סטרא דהאי ערסא
לעילא. ומניה אתזנון, פלהו מקמיה (כ"א ומניה
אתנון, ליה פלחין פולהו קמיה) יקומון.

מתחות פלהו, נפקין כמה אלה ורבבן, דלית
לון חשבנא, ונחתין ושאטין בעלמא,
עד דתקעי מארי שופרא, ומתפנשי. והני
בזהמא דטופרי אחידן.

דא ערסא כליל לון, דא ערסא, רגלוהי אחידן
בארבע סטרי עלמא, פלא עאלין בכללא,
דאשתכח לעילא, ואשתכח לתתא, בשמים
ממעל, ועל הארץ מתחת, ועל דא כתיב הנה.
מאי הנה. בגין דזמנא לכלא לעילא ותתא.
ורשומא האי ערסא מכלא, אדניי אתקרי,
רבונא דכלא, רשימא בין חיליהא.

בגין כך, פהנא בעי לכוננא מלי דלעילא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אָמֵן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אָמֵן) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אָמֵן) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אָמֵן)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

נֵאָמַר תִּשְׁכַּח מִפִּי זֵרַעַן

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקָּדוֹשׁ

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

- מְנוקָד -
עֲמוּד הַיּוֹמִי

הַמְחַלֵּק לְלִמּוּד חֲדָשִׁי
וְלְלִמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְנִסְפְּחוּ עֲלֵיו שִׁשָּׁה סְפָרִים

סֵפֶר

אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זֹטָא

הַמְחַלֵּק
ל-354
יְמוֹת הַשָּׁנָה

מְנוקָד

הוֹצָאָה
שְׁלִישִׁית
עִם הוֹסְפוֹת

